

трии сохранялись на дооперационном уровне. Аналльная инконтиненция после выполнения операции Габриэля может наблюдаться только в случае неправильной установки диагноза простого свища. Причины рецидивов исходят из пренебрежения общими принципами выбора методики операции. Показатели анальной сфинктероманометрии после лигатурного метода у 70% больных резко снижались в раннем послеоперационном периоде с развитием анальной инконтиненции I-II степеней. У 22,5% больных явления анальной инконтиненции сохранялись и после года. Послеоперационные показатели анальной сфинктероманометрии после пластической методики и интрасфинктерного лigationa сохранялись на дооперационном уровне. В послеоперационном периоде у больного с пластикой сфинктера развился рецидив с анальной инконтиненцией II-III степени. Небольшой опыт применения фибр-

ринового клея — 2 пациента — 2 рецидива без нарушения функции сфинктера. Количество рецидивов после операций: лигатурный метод 5%, пластический метод 11,1%, иссечение свища с пластикой сфинктера 25%, пломбировка свищевого хода 100% и метод интрасфинктерного лigationa 9,52%.

Выходы

1. На основании усовершенствованной рабочей классификации нами разработаны показания и противопоказания к применению различных методик хирургического лечения сложных свищей прямой кишки.

2. Четкое понимание структуры свища позволяет достоверно улучшить результаты оперативного лечения, функциональные результаты, значительно улучшить качество жизни пациентов, сократить сроки нетрудоспособности и количество инвалидаций пациентов.

ЭФФЕКТИВНОСТЬ И РЕЗУЛЬТАТЫ ПРИМЕНЕНИЯ СФИНКТЕРОСБЕРЕГАЮЩИХ МЕТОДИК ПРИ ЛЕЧЕНИИ СЛОЖНЫХ СВИЩЕЙ ПРЯМОЙ КИШКИ

Грубник В. В., Дегтяренко С. П., Величко В. В.

Одеський національний медичний університет

Актуальность. Свищами прямой кишки по данным статистических исследований страдают преимущественно лица трудоспособного возраста. При неудачно выполненной операции наступает инвалидизация пациентов, что определяет высокую социально-экономическую значимость проблемы лечения сложных свищей прямой кишки. Высокая частота рецидивов и анальной инконтиненции обусловлены тем, что большинство пациентов с наличием острого или хронического парапроктита оперируются в неспециализированных клиниках. Рецидивы после радикальных операций лечения сложных свищей прямой кишки колеблются от 7 до 42%, недостаточность анального сфинктера развивается в 7–35% больных. Таким образом, учитывая высокую частоту неудовлетворительных результатов лечения сложных и рецидивных форм свищей прямой кишки, в настоящее время существует необходимость в разработке новых алгоритмов хирургического лечения сложных свищей прямой кишки направленных на эффективную ликвидацию первичного отверстия свищевого хода с максимальным сохранением функции сфинктера.

Целью данного исследования было повышение эффективности лечения больных со сложными свищами прямой кишки за счет основе разработки усовершенствованных сфинктеросохраняющих методов оперативного вмешательства.

Материалы и методы. Исследования проведены на группе из 302 пациента в возрасте от 20 до 62 лет, оперированных в Одесской областной клинической больнице с декабря 2003 по апрель 2016 года по поводу

сложных транссфинктерных и экстрасфинктерных свищей прямой кишки. В I клиническую группу численностью 120 пациентов вошли больные, прооперированные лигатурным методом по стандартной методике, во II (110 больных) — оперированные пластическим методом с перемещением слизисто-подслизистого лоскута по оригинальной методике (патент "Пластичний метод лікування екстрасфінктерних і транссфінктерних нориці прямої кишки, Патент України № 19388, опубл. 15.12.2006). В III группе больных (n=72) при лечении сложных свищей прямой кишки использовалась методика интрасфинктерного лigationa сложных свищей прямой кишки. Все пациенты получали лечение по единому алгоритму. Во время диагностики на дооперационном этапе определялись со сложностью свищевого хода и его степенью (мы различаем 2 степени сложности). Далее пациенты с 1 степенью сложности свища оперировались с применением сфинктеросохраняющих методик, а пациенты со I степенью сложности — в два этапа. Первым этапом лечения было также иссечение свищевых ходов, дренирование гнойных затеков, выполнение симультаных операций (геморроидэктомии, удаление фиброзных анальных полипов, трещин) с целью снижения послеоперационных осложнений, с последующим проведением свободной лигатуры (этилоновая нить) через внутреннее отверстие свища для формирования линейного трубчатого свищевого хода по кратчайшему пути (снижение до 1 степени сложности свища). В сроки 1,5–2мес от момента первой операции больным выполнялся второй этап лечения с применением сфинктеросохраняющих методик.

Між операціями пацієнти повнотою сохрали трудоспособність, вели активний образ життя.

Результати. Важним результатом використання пластичного метода та методики інтрасфінктерного лігування складних свищів прямої кишки являється відсутність порушення анальної інконтиненції, в то ж час як при використанні класичного лігатурного метода у 84 пацієнтів (70%) розвинувся анальна інконтиненція I-II ступеня, яка наблюдалась впродовж перших 12 місяців після операції, та у 22,5% пацієнтів після застосування лігатурного метода лікування складних свищів збереглася більше 1 року. Длітність нетрудоспособності після лігатурного метода в 2–2,5 раза достовірно вища. Однак кількість рецидивів після сфинктеросохраничних операцій багато вища: лігатурний метод 5%, пластичний метод 11,1% та метод інтрасфінктерного лігування 9,2%.

Висновки

1. Двухетапність лікування складних свищів прямої кишки дозволяє зменшити кількість послеопераційних осложнень в декілька разів та значительного числа пацієнтів со свищами II ступеня складності використовувати сфинктеросохраничні методики.

2. Внедрення хірургічної тактики лікування складних свищів прямої кишки дозволило, не смотря на нескілько більший відсоток рецидивів, збільшити частоту виконання сфинктеросохраничних операцій, зменшити частоту виникнення анальної інконтиненції, збільшити частоту досягнення функціонально приемливих результатів, значително улучшити якість життя оперованих больних, зменшити вероятність інвалідизації больних, зменшити тривалість періоду нетрудоспособності.

ХІРУРГІЧНЕ ЛІКУВАННЯ ГЕМОРОЮ З–4 СТ. У ПОЄДНАННІ З ХРОНІЧНОЮ ТРІЩИНОЮ

Господарський А. Я., Буратинський Р. В., Древніцький Р. С.

ДВНЗ "Тернопільський державний медичний університет імені І. Я. Горбачевського", Тернопіль

Актуальність. Геморідектомія за Міліганом—Морганом є методом вибору після неефективного малоінвазивного лікування геморою та при наявності супутньої патології, в т.ч. анальної тріщини. Проте, післяопераційний бульовий синдром значно погіршує якість життя таких пацієнтів. Саме тому у світі є більш поширеною степлерна геморідектомія, яка відзначається більш сприятливим перебігом післяопераційного періоду.

Мета роботи. Оцінити ефективність використання методики степлерної геморідектомії з деартеризацією гемороїдальних вузлів та мукопексією при хірургічному лікування геморою III–IV стадії у поєднанні з анальними тріщинами.

Матеріали та методи. Проаналізовані результати 78 операційних втручань з приводу комбінованого геморою III–IV стадії у поєднанні з анальними тріщинами. 24 пацієнтам була виконана геморідектомія за Міліганом—Морганом та висічення анальної тріщини з подальшим низведенням слизової (контрольна група). Основну групу склали 54 пацієнти, які були прооперовані з використанням методики степлерної геморідектомії з деартеризацією гемороїдальних вузлів та мукопексією (патент на корисну модель №105873), в результаті чого модифікований зовнішній кисетний шов накладався на край анодерми, а подальша степлерна резекція висікала також хронічну тріщину з її краями. Чоловіків було 36 (46,2%), жінок — 42 (53,8%). Вік хворих коливався від 18 до 64 років. У всіх хворих була комбінована форма геморою, з них 35 (44,9%) хворих — з III стадією, 43 (55,1%) хворих з IV стадією геморою. 57

(73,1%) хворих було працездатного віку. Оцінку результатів лікування проводили за такими параметрами: тривалість операції, оцінка бульового синдрому за візуальною шкалою Вонга—Бейкера на 1—у добу після операції, наявність післяопераційних ускладнень та рецидиву, відновлення працездатності.

Результати. Тривалість операції в основній групі склала $14+3$ хв. у порівнянні з контрольною 84 ± 24 хв. Рівень болю за шкалою Вонга—Бейкера в післяопераційному періоді в контрольній групі був значно вищий і склав у середньому 8 балів порівняно з 4 балами у основній групі ($p < 0,01$). Наркотичні анальгетики використовувалися лише в контрольній групі — в середньому 2 дози. Післяопераційний ліжко—день в контрольній групі склав $7,2 \pm 2,0$ дні, що значно перевищує показник в порівнянні з основною групою — $2,7+1,1$.

Період непрацездатності в контрольній групі склав $30,3 \pm 5,4$ дні в порівнянні з $11,9 \pm 5,3$ дні у основній групі. Рецидив анальної тріщини виник у 1 з 24 (4,2%) пацієнтів в контрольній групі, що вимагало повторного хірургічного втручання. Звуження анального каналу, що виникло у 2 (3,7%) пацієнтів основної групи, було ліквідовано консервативними заходами.

Висновки

Степлерна геморідектомія з деартеризацією гемороїдальних вузлів та мукопексією є надійною альтернативою геморідектомії за Міліганом—Морганом у пацієнтів з III–IV ст. геморою у поєднанні з анальною тріщиною і дозволяє зменшити рівень болю в післяопераційному періоді і скоротити період непрацездатності пацієнтів та знизити частоту рецидивів.